■ لیگ های درجه دوم

لیگ هلند: خیال راحت آیندهوون

در پنج لیگ انگلیس، ایتالیا، اسپانیا، آلمان و فرانسه تیم های صدرنشین با اختلاف حداقل هفت امتیاز به سوی قهرمانی پیش می تازند. اما نگاهی به دیگر لیگ های اروپایی می اندازیم. شاید پس از این پنج لیگ که در بالا نامشان ذکر شد لیگ هلند از اعتبار بیشتری برخوردار باشد. در هلند سی و یک هفته از لیگ دسته اول این کشور (Dutch Erdevisie) در فصل ۲۰۰۶ ـ ۲۰۰۵ می گذرد و آیندهوون با ۷۹ امتیاز در صدر جا خوش کرده است. اما نزدیک ترین رقیب شاگردان گاس هیدینک هیچ کدام از دو رقیب سنتی آیندهوون یعنی آژاکس و فاینورد نیستند. آلکمار با مربیگری لوئیس فن گال تا به این جا فصل خوبی را پشت سر گذاشته و با ۶۷ امتیاز در رده دوم جدول قرار دارد. البته آلکمار یک بازی کمتر از آیندهوون انجام داده است. فاینورد با یک امتیاز اختلاف نسبت به آلکمار در رده سوم قرار گرفته و رده چهارم نیز در اختیار اوترخت است. البته اختلاف فاینورد و اوترخت پانزده امتیاز است و آژاکس نامدار نیز که مربیگری اش را دنی بلایند به عهده دارد پنجم است. در چهار فصل اخیر دو بار آژاکس و دوبار آیندهوون قهرمان شده اند. در فصل ۲۰۰۲ ـ ۲۰۰۱ آژاکس با ۷۳ امتیاز قهرمان هلند شد و آیندهوون نیز با ۶۸ امتیاز عنوان دوم را کسب کرد. فصل بعد از آن نوبت آیندهوون بود تا در یک رقابت فشرده و نزدیک با ۸۴ امتیاز و تنها یک امتیاز برتری نسبت به آژاکس عنوان قهرمانی را به دست آورد. در فصل ۲۰۰۴ ـ ۲۰۰۳ این آژاکس بود که با کسب ۸۰ امتیاز قهرمان هلند شد و آیندهوون با شش امتیاز کمتر نسبت به آژاکس نایب قهرمان شد. فصل پیش باز هم جای دو تیم آیندهوون و آژاکس در رده های اول و دوم عوض شد و آیندهوون با ده امتیاز برتری نسبت به آژاکس قهرمانی خود را جشن گرفت و آژاکس با ۷۷ امتیاز نایب قهرمان شد. اما امسال دیگر آژاکس نمی تواند بازی

الاکلنگ خود با آیندهوون در کسب قهرمانی را ادامه دهد. این تیم هم اکنون در رده پنجم قرار دارد و حتی جایی بین نمایندگان هلند در لیگ قهرمانان سال آینده نخواهد داشت. در مقابل آیندهوون برای کسب سومین قهرمانی خود طی پنج سال اخیر تنها به یک امتیاز نیاز دارد و به دست آوردن این یک امتیاز در حالی که تنها سه بازی به پایان فصل باقی مانده کاری بسیار آسان است. آلکمار و فاینورد نیز دو نماینده دیگر هلند در رقابت های لیگ قهرمانان سال آینده خواهند بود.

پرتغال نبرد دیرینه پورتو و اسپورتینگ

از هلند به پرتغال می رویم تا ببینیم شرایط جدول لیگ پرتغال در حالی که پنج هفته به پایان مسابقات فصل جاری باقی مانده به چه ترتیب است. در لیگ پرتغال برخلاف هلند و پنج لیگ درجه اول اروپا اختلاف صدرنشین با تیم های دوم و سوم جدول زیاد نیست. پورتو هم اکنون با ۶۶ امتیاز صدرنشین است و اسپورتینگ لیسبون تنها دو امتیاز از این تیم کمتر دارد. بنفیکا نیز ۵۹ امتیازی است و در رده سوم قرار دارد. به این ترتیب در جدول رده بندی لیگ پرتغال هیچ نکته عجیبی به چشم نمی خورد و همان سه قدرت سنتی فوتبال این کشور در صدر قرار دارند فقط جای آنها عوض می شود. فصل گذشته این تیم بنفیکا بود که با هدایت جوانی تراپاتونی ایتالیایی توانست پس از سال ها عنوان قهرمانی پرتغال را به دست آورد. اما بعید است که امسال بتواند این عنوان را تکرار کند. مگر آنکه پورتو و اسپورتینگ در دو سه بازی از پنج بازی باقی مانده شکست بخورند که بعید است. قهرمان امسال پرتغال یکی از دو تیم پورتو و اسپورتینگ خواهد بود. در ته جدول نیز سقوط پنافیل به دسته دوم قطعی شده است و دیگر تیم های انتهای جدول از جمله ژیل و سینته، گیمارش و بلننسه در پی جمع آوری امتیازهای کافی هستند تا از سقوط نجات پیدا کنند.

ضعف مفرط والنسیا و رئال

قهرمانی به بارسا هدیه می شود

مهدی غفاری

هفت هفته تا پایان لالیگا باقی مانده اما می توان تا حد زیادی از قهرمانی بارسلونا مطمئن بود. فاصله یازده امتیازی با تیم دوم، با توجه به ضعف سایر مدعیان، حاشیه امنیت مطمئنی به نظر می رسد و احتمال بسیار اندکی وجود دارد تا رئال مادرید، اوساسونا و یا والنسیا بتوانند تا انتهای فصل شرایط دشواری را برای بارسلونا به وجود بیاورند.

یازده امتیاز اختلاف میان تیم اول و دوم جدول در این مقطع از فصل، چندان طبیعی به نظر نمی رسد، اما شرایط لالیگا در فصل اخیر و تا حدی در فصل قبل، باعث شده تا وضعیت، متفاوت با همیشه باشد. کاتالان ها برخلاف سال گذشته که آغازی فوق العاده داشتند و از ابتدا تا انتها در صدر جدول بودند، شروعی ناخوشایند را تجربه کردند. اتوئو گل نمی زد. جادوی رونالدینیو گم شده بود و رایکارد انتقادات زیادی را متوجه خود می دید. بسیاری اعتقاد داشتند قهرمانی فصل ۲۰۰۵-۲۰۰۴، کاتالان ها را ارضا کرده و نخستین قهرمانی آبی اناری پوشان در هزاره سوم، اتفاقی بوده که باید برای تکرارش، زمان زیادی را انتظار کشید، اما سایر قدرت های اسپانیا به اندازه ای ضعیف کار کردند که بارسا توانست خود را پیدا کند و خنافه صدرنشین که از شخصیت حضور در مکان های بالایی بی بهره بود را به راحتی به زیر بکشد.

مجموعه تحت هدایت رایکارد، زیبا بازی می کند و در نتیجه گیری نیز موفق است (حتی اگر این ذهنیت وجود داشته باشد که داوران، در اکثر دیدارها به سودشان سوت می زنند)، اما در این میان باید توجه داشت عامل اصلی پیشرفت خیره کننده و قابل ستایش بارسلونا، ضعف سایر مدعیان است که عملاً اعتماد به نفس بالایی را به مردان نوکمپ هدیه کرده و با این اوصاف به زیر کشیدن آنها، کاری محال جلوه می کند.

■ **مشکلات رئال**

برخلاف نیمه دوم فصل گذشته که وندرلی لوکزامبورگو در امتیازگیری، فوق العاده عمل کرد و در دو مقطع توانست هفت پیروزی متوالی به دست آورد، فصل ۲۰۰۶-۲۰۰۵ به شکلی ناخوشایند آغاز شد. پیروزی برابر کادیس با شکست مقابل سلتاویگو و در ادامه اسپانیول همراه شد تا مربی برزیلی در نهایت از سمت خود کنار گذاشته شود و رئال زمان زیادی از فصل را از دست بدهد. آنها سه سال است که نمی توانند نمایشی درخور توجه را ارائه کنند و در نتیجه گیری نیز در مجموع، موفق نیستند. توجه بیش از حد به جوانب اقتصادی و در اولویت قرار دادن آن نسبت به مسائل ورزشی، رئال را به باشگاه متفاوت با گذشته تبدیل کرده، هرچند از نظر اقتصادی نیز هزینه کردن ۳۰۰ میلیون یورو طی سه فصل برای جذب نیروهای جدید و عدم رسیدن به نتیجه ای قابل قبول، نمی تواند موفقیت خوانده شود. رئال به عنوان جدی ترین رقیب بارسلونا، در این فصل با مشکلات عدیده ای مواجه بوده و هرگز نتوانسته خود را در قواره های قهرمانی نشان دهد تا کاتالان ها با ضعیف دیدن حریف سنتی خود، با اعتماد به نفس بیشتری فصل را ادامه دهند. هنگامی که رئال، عملاً خارج از گردونه است، شرایط برای قهرمانی قطب دیگر، مهیاتر از گذشته به نظر می رسد.

■ **نوسان والنسیا**

والنسیا با رافا بنیتس طی سه فصل موفق شد دو قهرمانی لالیگا را تجربه کند تا نامش به عنوان قطبی جدید مطرح شود، اما با پیوستن بنیتس به لیورپول، والنسیا به نوعی شخصیت خود را از دست داد. در فصل گذشته کلودیو رانیری و در ادامه لوپز نتوانستند مستایا را به ثبات برسانند تا فاتح جام یوفا به بدترین شکل ممکن از لیگ قهرمانان کنار برود و در نهایت نیز نتواند جایی برای خود در میان شش رده بالایی پیدا کند. والنسیا با از دست دادن بنیتس از رده مدعیان خارج شد و اکنون نیز به لطف ناتوانی رئال در بهترین حالت می تواند به پله دوم چشم داشته باشد. کیکر فلورس توانسته مجموعه بحران زده و آشفته فصل قبل را تا حدی دگرگون کند، اما هنوز هم این تیم از شخصیت قهرمانی بی بهره است که شاید نشات گرفته از تحلیل رفتن توانایی بازیکنان باشد. باراخا، آلبلدا، آیمار و ویسنته هیچ شباهتی به آن بازیکنان فوق العاده سال ۲۰۰۳ ندارند و تنها ویا است که در مقاطع حساس عنصری قابل اعتماد نشان داده.

افت محسوس والنسیا در فصول اخیر یکی دیگر از دلایل صدرنشینی آسوده بارسلونا است. در فصل ۲۰۰۳ مردان مستایا فاصله هفت امتیازی با رئال که تا هفت هفته مانده به پایان لالیگا پابرجا بود را جبران کردند و در هفته سی و ششم قهرمانی خود را جشن بگیرند. والنسیای کنونی از نظر روانی و فنی هیچ شباهتی به تیم دوران بنیتس ندارد تا دیگر به چشم یک مدعی به آنها نگاه نشود.

■ **سایر مدعیان**

دپورتیوو لاکرونیا، ویارئال، بتیس و سویا تیم هایی بودند که در فصول گذشته مقابل بالانشینان بسیار خوب بازی می کردند و خیلی سخت امتیاز می دادند، به گونه ای که بارها در مشخص شدن قهرمان نقشی پررنگ را ایفا کردند، اما این فصل همه چیز متفاوت با گذشته است. دپور با کاپاروس روندی متناوب را تجربه می کند. بتیس هیچ شباهتی به آن تیم توانای فصل گذشته ندارد، سویا را نمی توان خطری جدی محسوب کرد و ویارئال عملاً به تیمی معمولی در سطح اسپانیا بدل شده که البته در لیگ قهرمانان عملکرد قابل ستایشی داشته. در این بین فقط می توان اوساسونا را قدرت سوم خطاب کرد که توانسته تا این مقطع در میان چهار تیم بالایی جدول جای محکمی برای خود دست و پا کند، هر چند انتظار می رود موفقیت های آنها نیز مقطعی باشد و فصل آینده شرایط متفاوتی را تجربه کنند، چیزی مشابه آنچه بر بتیس گذشت.

سایر تیم های لالیگا نیز به اندازه ای راحت امتیاز از دست می دهند که اگر تیمی فقط کمی نسبت به سایر مدعیان برتری داشته باشد، می تواند با اعتماد به نفسی که به دست می آورد، همه چیز را در اختیار خود ببیند و اکنون که بارسا، رقبایش را ضعیف می بیند، می تواند به قهرمانی زودهنگام امیدوار باشد. آنها هنگامی متوجه شدند قادرند از عنوان فصل قبل خود دفاع کنند که سایر مدعیان نتوانستند از آغاز بدشان استفاده کنند و همه چیز را مهیا کردند تا بارسا بتواند خود را پیدا کند و در ادامه فاصله امتیازاتش را با تیم دوم افزایش دهد.

جدول رده بندی لالیگا

تیم	بازی	برد	تساوی	باخت	زده	خورده	امتیاز
۱- بارسلونا	۳۱	۲۱	۶	۴	۷۰	۲۷	۶۹
۲- رئال مادرید	۳۱	۱۷	۷	۷	۵۶	۲۸	۵۸
۳- والنسیا	۳۱	۱۵	۱۱	۵	۴۴	۲۸	۵۶
۴- اوساسونا	۳۱	۱۷	۴	۱۰	۴۱	۳۷	۵۵
۵- سویا	۳۱	۱۵	۶	۱۰	۳۹	۳۲	۵۱
۶- سلتاویگو	۳۱	۱۶	۳	۱۲	۳۴	۲۹	۵۱
۷- لاکرونا	۳۱	۱۴	۷	۱۰	۴۲	۳۷	۴۹
۸- ویارئال	۳۱	۱۲	۱۲	۷	۴۱	۳۰	۴۸
۹- آتلتیکو	۳۱	۱۱	۱۰	۱۰	۴۰	۳۲	۴۳
۱۰- ختافه	۳۱	۱۲	۷	۱۲	۴۴	۴۰	۴۳

هامبورگ و برمن چه می گویند؟

رقابت بی نتیجه با بایرن

علی استیلی

رفته رفته فوتبال آلمان در حال محدود شدن به باشگاه بایرن است. جوری که امروز انتظاری که از این باشگاه دارند خیلی بیشتر از کل فوتبال این کشور و حتی تیم ملی آلمان است. معیار اینکه فوتبال این کشور افت کرده نتایجی است که مونیخی ها در اروپا می گیرند. همین چند وقت پیش وقتی بایرن در سن سیرو و چهار گل از میلان خورد، کارشناس های فوتبال آلمان کاملاً متوجه شدند که کار حسابی خراب است و فقط نمی توان ایراد از یورگن کلینزمن و کادر فنی تیم ملی گرفت که چرا ۴ گل از ایتالیا در یک بازی دوستانه خورده اند! در دهه اخیر هم این بایرن بوده که گلی به جمال فوتبال این کشور زده. در بوندس لیگا هم وضعیت جوری شده که از قبل از شروع فصل ۹۹ درصد بایرن را قهرمان می دانند و آن یک درصد باقی را به سایرین اختصاص می دهند.

امروز هم شش هفته مانده به پایان لیگ آلمان با وجود اختلاف هفت امتیازی هامبورگ و اختلاف ده امتیازی وردربرمن با بایرن کمتر کسی شانسی برای این دو تیم قائل است و اگر از هر کسی بپرسید که قهرمان کدام است به سرعت به مونیخی ها اشاره می کند. آنهایی که طرفدار دوآتشه هامبورگ و وردربرمن هستند البته امیدی دارند که شاید وضعیت نامناسب اولیور کان و مصدومیت طولانی مدت سباستین دایسلر و تا حدودی علی کریمی موجب ادامه لغزش های بایرن در بالای جدول شود. مونیخی ها در هفته آخر با کلن ۲-۲ مساوی کردند و در نقطه مقابل هامبورگی ها دو - صفر در زمین شالکه بردند و برمنی ها هم یک بر صفر فرانکفورت را شکست دادند. با این وضع پیشی گرفتن این دو تیم از صدرنشین دیگر دور از دسترس نیست.

هامبورگ امسال تا به امروز کارهای بزرگی انجام داده. مجموعه ای که توماس دال دور هم جمع کرده، کاملاً با یکدیگر هماهنگ شده اند و توانایی انجام هر کاری را دارند. آنها هم در دور رفت و هم در دور برگشت نیز موفق شده بودند رقیب بزرگ را با همه شکوهش شکست بدهند تا نشان دهند شایستگی هر عنوانی را دارند. مهدی مهدوی کیا، رافائل فن درفارت، دانیل فن بویتن، استفان باینلیش و سرگئی باربارز تیمی را زیر نظر دال تشکیل داده اند که خاطره هامبورگ افسانه ای گذشته را در ذهن زنده کرده اند. به گونه ای که امروز هامبورگ فعلی را تا حدودی با آن هامبورگ سال ۸۳ که قهرمان اروپا هم شد نزدیک می دانند و دو تیم را با یکدیگر قیاس می کنند. جدا از بازیکنان ارزشمندی که دور هم جمع شده اند، نباید از مربیگری خوب دال هم غفلت کرد. او که چند سالی هم در لاتزیو بازی کرد به خوبی تیمش را برای هر جور مبارزه ای تهییج کرده و اگر این تیم شمالی نتواند امسال جام را بعد از ۲۴ سال به خانه ببرد، شاید سال های بسیار دیگری باید صبر کند تا دوباره چنین فرصتی نصیبش شود. فراموش نکنیم که ستاره های دیگری مثل آیلتون برزیلی و دی یونگ هلندی نیز به آنها اضافه شده اند. آیلتون که سابقه کسب افتخار آقای گل بوندس لیگا را هم دارد یقیناً می تواند در هفته های آتی کمک موثری محسوب شود.

آن هم در حالی که دانیل فن بویتن کاپیتان بلژیکی تیم که در قلب خط دفاعی بازی می کند به علت مصدومیت، چند مسابقه غیبت خواهد داشت. البته آنها تا پایان بازی ها با تیم های قدرتمندی روبه رو خواهند شد که شانس آنها را برای قهرمانی کم خواهد کرد. اولین بازی آنها با گلادباخ در خانه است. گلادباخی ها الان در رده هشتم هستند و برای رسیدن به جام یوفا به صورت مستقیم ناامید نیستند. حریف بعدی همبازیان «کیا» دویسبورگ است. دویسبورگ رده هفدهمی که با ۲۲ امتیاز جزء محتمل ترین تیم های سقوط کننده محسوب می شود. به تازگی هم یورگن کوهلر سرمربی این تیم اخراج شده و اوضاع این تیم خراب تر هم شده است. بنابراین هامبورگ طبیعتاً کار سختی برای بردن این تیم ندارد. به موازات هامبورگ بایرنی ها اول در خانه وردربرمن قهرمان دو فصل پیش آلمان به میدان می روند که خود رقیبی جدی محسوب می شود و یقیناً با مربیگری توماس شاف و حضور بازیکنان خوبی مثل میروسلاو کلوزه، کلاسنیچ و میکود می تواند بایرن را زمین گیر کند. این تیم توان کافی را برای انجام این امر دارد. آنها در لیگ قهرمانان اروپا شایستگی این را داشتند که الان جای یوونتوس مقابل آرسنال بازی کنند و فقط مغلوب یک اشتباه فردی شدند. از این روی انتظار اینکه آنها بایرنی ها را ببرند، چندان انتظار بیراهی نیست. بازی دوم بایرنی ها مثل بازی دوم هامبورگ ساده است. حریفشان بیله فلد است که در مونیخ مقابل شاگردان فلیکس ماگات خواهد ایستاد. هفته های بعد از آن به گونه ای است که احتمال پیروزی های بایرن در آنها بیشتر از هامبورگ است و با این حساب شاید بتوان گفت که آرزوی اغلب فوتبال دوستان آلمانی که خواستار قهرمانی یک تیم غیر از بایرن در آلمان هستند محقق نشود. بسیاری از آنها می پندارند تنها در صورت چندقطبی شدن بوندس لیگا و اضافه شدن جمع مدعیان جدی قهرمانی است که فوتبال ژرمن ها می تواند دوباره در دنیا آقایی کند. این امیدواری اما با توجه به برنامه بازی های باقی مانده خیلی پررنگ نیست. برنامه بازی های هامبورگ به این شرح است: هامبورگ- لورکوزن، کلن- هامبورگ، هرتا- هامبورگ و هامبورگ ـ برمن. با نگاهی مختصر به این مسابقات می توان حدس زد که بندرنشین ها برای کسب سه امتیاز مسابقات خود کار بسیار سختی دارند. در عین حال بایرن باید با این تیم ها روبه رو شود.

ماینتس (در خارج از خانه)، اشتوتگارت (داخل خانه)، لاترن (خارج خانه) و دورتموند (داخل خانه). با یک نگاه هم می توان پی برد بایرن به آسانی در اغلب آنها پیروز خارج خواهد شد. حتی در مسابقه آخر که به گونه ای یک بازی حیثیتی است این بایرن است که هشتاد درصد شانس برد دارد. البته قهرمانی بایرن از سوی طرفداران فوتبال آلمان کم اهمیت نیست. آنهایی که شیفته فوتبال منضبط و منسجم آلمان هستند این حق را به بایرن می دهند که با توجه به سازماندهی اش و دست اندرکارانی که در اختیار دارند همیشه عنوان قهرمانی را صاحب شود. به هر حال وجود بکن باوئر، رومنیگه، اولی هوینس، فلیکس ماگات و حتی بوریس بکر نابغه تنیس آلمان (که سمتی تشریفاتی در این باشگاه دارد) به خودی خود آنقدر مرعوب کننده است که خیلی ها عدالت را در این می دانند که بایرن با این پشتوانه قهرمان هر فصل بوندس لیگا باشد. روحیه ای که بر این باشگاه حاکم است در کمتر باشگاهی می توان سراغ داشت و شاید تنها در مواردی بتوان در یووه مشاهده کرد. نظم و سازماندهی آنها حتی در بازی به گونه ای است که بسیاری از تیم ها به خودی خود بازنده می شوند. معدود دفعاتی که دیگران توانسته اند جام را از دست آنها بربایند در سالیان اخیر تنها محدود به فصل ۹۸-۹۷ که به لاترن قهرمان شد و فصل ۲۰۰۴-۲۰۰۳ که جام به وردربرمن رسید می شود. باقی سال ها، بایرن حرف اول و آخر را زده است.

جدول رده بندی بوندس لیگا

تیم	بازی	برد	تساوی	باخت	زده	خورده	امتیاز
۱- بایرن	۲۸	۲۰	۶	۲	۵۶	۲۲	۶۶
۲- هامبورگ	۲۸	۱۸	۵	۵	۴۵	۲۲	۵۹
۳- وردربرمن	۲۸	۱۷	۵	۶	۶۲	۳۲	۵۶
۴- شالکه	۲۸	۱۴	۱۰	۴	۳۹	۲۵	۵۲
۵- هرتا	۲۸	۱۰	۱۰	۸	۴۲	۳۷	۴۰
۶- لورکوزن	۲۸	۱۰	۸	۱۰	۴۹	۴۲	۳۸
۷- دورتموند	۲۸	۹	۱۰	۹	۳۶	۳۴	۳۷
۸- گلادباخ	۲۸	۹	۱۰	۹	۳۳	۳۷	۳۷
۹- اشتوتگارت	۲۸	۷	۱۵	۶	۲۸	۲۷	۳۶
۱۰- هانوفر	۲۸	۷	۱۳	۸	۳۵	۳۷	۳۴

چلسی یا منچستر

کابوس فرگی بالای سر مورینیو

تا یک ماه پیش به نظر می رسید که تکلیف مقام قهرمانی لیگ برتر فوتبال انگلیس به سود چلسی یک طرفه شده باشد و البته اگر بخواهیم صریح تر و دقیق تر بگوییم این باور از همان ابتدای فصل که تیم آبی پوش شهر لندن تمامی ۸ بازی نخست خود را برد، شروع شد.

اما اشتباه چلسی زمانی شروع شد که تصور کرد لیگ را واقعاً فتح کرده و کار را به اتمام رسانده است و به روایتی سهل انگار و به روایتی دیگر مغرور شد. آن فرآیند هرچه بوده باشد و هر نامی را بر آن بگذاریم، برتری ۱۸ امتیازی چلسی بر منچستری ها به تدریج و طی ۳ هفته اخیر ۷ پوئن کاهش یافته است و رقابتی که به نظر می رسید به کلی پایان یافته باشد، از نو زنده و داغ شده است.

البته منچستر دو بازی عقب افتاده هم داشت که باعث می شد برتری ۱۸ پوئنی مورد بحث کاذب و صوری باشد و با این وجود هیچ کس انتظار نداشت که شیاطین سرخ ۸ بازی متوالی خود را ببرند و از درجه و مرتبه یک «نایب قهرمان اجباری» به درجه و مرتبت یک تیم بسیار امیدوار برای کسب «رتبه نخست» تغییر ماهیت دهند.

در فاصله ۶ هفته تا پایان پیکارها چلسی هنوز ۷ پوئن بر مردان الکس فرگوسن برتری دارد. پس چرا از الفاظ «بسیار امیدوار» برای توصیف وضعیت و جایگاه و روحیات منچستر سود جستیم؟ دلیل مشخص است. هرچقدر که چلسی از هفته بیست و دوم به بعد لغزیده و فاقد صلابت گذشته نشان داده است، منچستر در دو ماه اخیر به نتایجی مهم و حساس رسیده و به موازات آن روحیه گرفته و یاد گذشته را زنده کرده است. موقعی که توانست حتی ۱۰ امتیاز عقب افتادگی اش را نسبت به نیوکاسل در فصل ۹۶-۱۹۹۵ جبران و قهرمانی قطعی آن تیم را دود و «پودر» (!) کند و در فصل ۲۰۰۳ آرسنال را که ۵ هفته مانده به پایان فصل با ۵ امتیاز برتری بر منچستر در صدر جای داشت، نیز پشت سر بگذارد و در هر دو مورد قهرمان شود و به واقع جام هایی را به دست آورد که هیچ کس روی آنها حساب نمی کرد و در مشت دیگران قرار داشت.

تصور عمومی این بود که تیم ژوزه مورینیو نه «نیوکاسل کوین کیگان» است و نه «آرسنال آرسن ونگر» اما شواهدی در دست است که می گوید شاید حاصل نهایی کار یاران تری و لمپارد چیزی بیش از آن دو «رقیب ناکام» نباشد. به جز «روحیه بسیار خوب شده»ی منچستری ها و «روحیه متزلزل شده»ی چلسی، باید به برنامه دیدارهای باقی مانده نیز اشاره کرد. شاید در نگاه نخست دیدار هفته آتی منچستر که در برابر آرسنال است و به عنوان آخرین مسابقه هفته سی و سوم یکشنبه شب در اولدترافورد انجام می شود، بسیار سخت تر از بازی یک روز پیشتر چلسی با وستهام باشد. اما آرسنال در شرایطی به دیدار یکشنبه شب آینده پا می گذارد که از مسابقه شب گذشته خود با یوونتوس ایتالیا در دیدار برگشت مرحله یک چهارم نهایی جام قهرمانان اروپا خسته و فرسوده است و برنده یا بازنده، بدون بدن هایی سالم و سرحال پای به میدان می گذارد. آرسنال در ماه های اخیر نه فقط عناصر اصلی دفاعی اش (لورن، کمپبل، کول و کلیشی) را به سبب مصدومیت در خدمت نداشته، بلکه طی پیروزی ۵- صفر اوایل هفته جاری در برابر آستون ویلا «ابویی» بال راست جانشین و ساحل عاجی و سسک فابرگاس هافبک بازی ساز و ۱۹ ساله و اسپانیایی اش را مصدوم دید و در شرایطی باید به میدان آید که در طول فصل بارها و به دفعات دنیس برگ کمپ، خوزه آنتونیو ریس، فردریک لیونگ برگ و رابین فان پرسی را به سبب مصدومیت در خدمت نداشته و فقط به طور نصف و نیمه از آنها سود جسته است.

■ **یک برد بسیار ارزشمند**

در اوج گیری جوانان آرسنال پس از یک «نیم فصل اول» بد و پرخدشه تردیدی وجود ندارد، اما منچستر روحیه ای دیگر دارد. اضافه بر آن یونایتد به خاطر عقب بودن از چلسی چیزی برای از دست دادن ندارد و از هر سو خواهد تاخت و چاره ای هم جز این ندارد و وقایع هفته های اخیر می گوید که شرایط و اتفاقات نیز به سود این تیم پیش رفته است. نمی توان انکار کرد که برد ۱-۲ این هفته منچستر در زمین بولتون جدا از حساسیت فراوان آن بسیار هم باارزش و غیرمنتظره بود، زیرا تیم سم آلاردایس ۲۲ هفته متوالی در خانه خود بی شکست مانده بود. ساعتی پیش از این که تیم پرتلاش منچستریونایتد با گل دقیقه ۷۹ رود فان نیستلروی طلسم شکست ناپذیری بولتون را در استادیوم ریبوک بشکند، چلسی در زمین تیم قعرنشین بیرمنگام به میدان آمده و فقط به تساوی صفر ـ صفر رسیده بود. آنجا بود که فاصله ۹ امتیازی چلسی با منچستر به ۷ پوئن کاهش یافت.

اگر حرف های مربی سابق پورتو مبنا قرار گیرد به رغم تمامی کم شدن فاصله فوق امکان ندارد منچستر به این تیم برسد و اگر حرف های فرگوسن را بپذیریم، منچستر درصورت کنار زدن آرسنال بختی بسیار «حقیقی و زیاد» برای کسب قهرمانی خواهد یافت.

مورینیو که تیمش اولین نشانه های تزلزل اش را اواسط زمستان سال پیش و طی شکست غریب ۳ بر صفر در زمین میدلزبورو بروز داد و در ابتدای فروردین ماه یک باخت ناجور دیگر با حساب یک بر صفر در زمین فولام را نیز متحمل شد و افتادنش در سراشیبی را بیش از پیش به نمایش نهاد، می گوید: «چرا معتقد به قهرمانی نباشم؟ از ۶ بازی باقیمانده ما ۳ تا در خانه مان است و اگر هر ۳ را ببریم، قهرمان خواهیم شد.»

یکی از ۳ بازی مورد اشاره مورینیو در برابر خود منچستری ها و در هفته ماقبل آخر لیگ است و همین جا است که کار گره می خورد. شاید آن بازی مساوی شود، ولی اگر در هفته های قبلی برخی اتفاقات خاص بیفتد شاید متوقف کردن منچستر در استمفوردبریج هم چلسی را به قهرمانی نرساند.

اگر دیدار منچستر در زمین تاتنهام سخت است، در عوض چلسی هم باید به خانه بولتون و بلکبرن برود که وصف اولی را آوردیم، ولی بد نیست بدانید دومی (بلکبرن) هم در این فصل با رهبری مارک هیوز درخشیده و تا رده ششم جدول بالا آمده است و در دیدار با منچستری ها نیز باعث آزار شدید آنان شده بود. شاید بازی با یک «نیوکاسل نزول کرده و پرنوسان» در نگاه اول آنقدرها هم برای مردان مورینیو کشنده نباشد، اما اینجا بارقه ای انتقام یاران شیرر را با انگیزه ای بیشتر به نبرد با چلسی فرامی خواند، زیرا چلسی بود که در ابتدای فروردین ماه با تک گل دقایق اول جان تری یک بر صفر بر این رقیب پیروز شد و حذف این رقیب را از جام حذفی موجب گشت.

نه این که دیدارهای منچستر آسان باشد، اما این تیم از حالا خود را برنده بازی خانگی هفته آخر خود در برابر چارلتون می داند و اگر شرایط به گونه ای پیش برود که از زمین تاتنهام و چلسی بازنده بیرون نیاید و سایر بازی هایش را ببرد، شاید قهرمانی اش را حتی قبل از هفته آخر قطعی کند. لازمه این امر این است که حدس و امیدواری مردان منچستر درخصوص پیروز نشدن چلسی در اوودپارک و ریبوک تحقق یابد. با این فرض حتی بازی بعدازظهر یکشنبه آینده چلسی با وستهام نیز می تواند سخت باشد زیرا در داربی های شهر لندن هیچ چیزی از قبل تعیین شده نیست.

■ **امیدهای فرگی**

آنچه چلسی بیشتر داشت و قدرش را ندانست و از دست داد، برتری های ۱۲ و حتی ۹ امتیازی اش بر منچستر بود و حالا که چنین شده است، فرگی در ۶۵ سالگی با امیدی بسیار بیشتر از «مورینیو»ی ۴۲ ساله حرف می زند. «کار چلسی بسیار سخت است. بازی در زمین بلکبرن و بولتون کار هر کسی نیست. قضیه به همین خاطر جالب شده است. و دقیقاً به همین سبب است که تصور می کنیم دیدار ما با آرسنال در تعیین سرنوشت نهایی فصل بسیار دخیل خواهد بود. هم ما در حال حاضر خوب بازی می کنیم و هم آرسنالی ها و واقعاً یک مسابقه فوق العاده خواهد شد. با این اوصاف حتماً لازم است که از سد اول (آرسنال) عبور کنیم. تماشاگران طی بازی ما با بولتون بسیار خوب عمل کردند و فکر می کنم که در هفته های بعدی نیز چنین خواهند بود. آنها هم قهرمانی احتمالی ما و بوی آن را حس کرده اند و دست از حمایت ما برنخواهند داشت.»

حتی فان نیستلروی که در هفته های اخیر بر اثر نیمکت نشین شدن و دادن جایش به لوئیس ساها شاکی شده بود، این روزها با اشتیاق به میدان می آید و گل های حساسی را می زند و حساب رونی و کریستیانو رونالدو هم که روشن است. این باعث شده فرگی صاحب گزینه های متعددی در خط حمله اش شود و هر چقدر که خط میانی اش در غیاب یک «روی کین اخراج شده» و «پل اسکولز موقتاً نابینا شده» لنگیده، خط آتش تیم کارش را خوب صورت داده است.

اما در اردوی چلسی عواملی که ۲۰ هفته آتشین آغاز فصل را برای این تیم موجب شده بودند، شروع به پسروی کرده اند و نه لمپارد ماشین گلزنی اوایل فصل است و نه جوکول، آرین روبن و دیمین داف همان مردان ویرانگر «لب خط» که در نیم فصل اول نشان داده بودند.

برای چلسی ۵۰ سال طول کشید تا با قوه «تیم سازی»ی فوق العاده مورینیو مزه قهرمانی در لیگ انگلیس را دوباره و سرانجام بچشد، اما اگر نشانه های هفته اخیر استمرار یابد، شاید قهرمانی سوم آبی پوشان چلسی بلافاصله و در پی قهرمانی فصل گذشته حاصل نیاید و وقفه ای طولانی تر از آنچه مورینیو و یارانش می اندیشیدند، در این امر ایجاد شود. حتی اگر چنین نشود تردید نمی توان کرد که سایه و بهتر بگوییم کابوس «پیرمرد» (فرگوسن) ناگهان و دوباره بالای سر مشهورترین مربی روز دنیا (مورینیو) آفتابی شده و بدجوری هم باعث ترس رقبا شده است.

جدول رده بندی لیگ برتر

تیم	بازی	برد	تساوی	باخت	زده	خورده	امتیاز
۱- چلسی	۳۲	۲۵	۴	۳	۶۰	۱۹	۷۹
۲- منچستر	۳۲	۲۲	۶	۴	۶۴	۳۰	۷۲
۳- لیورپول	۳۲	۲۰	۷	۶	۴۷	۲۲	۶۷
۴- تاتنهام	۳۲	۱۵	۱۰	۷	۴۶	۳۲	۵۵
۵- آرسنال	۳۱	۱۶	۵	۱۰	۵۳	۲۳	۵۳
۶- بلک برن	۳۲	۱۶	۵	۱۱	۴۳	۳۷	۵۳
۷- بولتون	۳۱	۱۳	۹	۹	۴۳	۳۵	۴۸
۸- ویگان	۳۲	۱۴	۵	۱۳	۳۷	۳۹	۴۷
۹- وستهام	۳۲	۱۳	۷	۱۲	۴۶	۴۶	۴۶
۱۰- اورتون	۳۲	۱۳	۵	۱۴	۳۱	۴۳	۴۴

یوونتوس صدرنشین بی مهار ایتالیا

دن فابیو فقط قهرمانی می خواهد

در ایتالیا این فصل را هم باید به نام یووه و کاپلو ثبت کرد. رکورددار قهرمانی در سری A هم اکنون با ۷۹ امتیاز در صدر قرار دارد و ۹ امتیاز از میلان نزدیک ترین رقیب خود پیش است. یووه اگر امسال هم بتواند عنوان قهرمانی سری A را به دست آورد برای بیست و نهمین بار به این افتخار نائل خواهد شد. این تیم در چهار فصل گذشته نیز سه بار اسکودتو را فتح کرده است. یووه در سال ۲۰۰۲ در حالی قهرمان شد که تا هفته آخر تکلیف تیم قهرمان مشخص نبود و سه تیم یووه، رم و اینتر برای فتح اسکودتو تلاش می کردند. اما سرانجام یووه با ۷۱ امتیاز قهرمان شد و رم با ۷۵ و اینتر با ۶۹ امتیاز دوم و سوم شدند. سال ۲۰۰۳ نیز قهرمانی به نام یووه ثبت شد. اما در آن سال دیگر تکلیف قهرمانی به هفته آخر نکشید و یووه یکی دو هفته مانده به پایان فصل قهرمانی خود را قطعی کرد. یوونتوس در سال ۲۰۰۳ با یک امتیاز بیشتر از فصل قبلش قهرمان شد و اینتر با ۶۵ امتیاز باز هم دستش از قهرمانی کوتاه ماند.

میلان هم که می دانست در سری A نمی تواند به یووه برسد تمام حواس خود را به لیگ قهرمانان معطوف کرد و در فینال لیگ قهرمانان سال ۲۰۰۳ موفق شد یووه را در ضربات پنالتی شکست دهد تا ناکامی خود در سری A را جبران کند. فصل ۲۰۰۴-۲۰۰۳ اما نوبت میلان بود تا با اقتدار قهرمان شود. کارلو آنچلوتی در این سال موفق شد اولین عنوان قهرمانی خود در سری A را البته در کسوت مربی به دست آورد. میلان در آن فصل با ۸۲ امتیاز هفدهمین قهرمانی در سری A را جشن گرفت و رم با ۱۱ امتیاز اختلاف نسبت به میلان دوم شد. یووه در آن فصل چندان خوب کار نکرد و عنوان سوم را کسب کرد. فصل پیش اما باز هم یووه بود که نشان اسکودتو را دریافت کرد. فصل گذشته اولین فصلی بود که تعداد تیم های سری A از ۱۸ تیم به ۲۰ تیم افزایش یافته بود و یووه با ۸۶ امتیاز قهرمان شد. میلان هم با کسب ۷۹ امتیاز نایب قهرمانی را به دست آورد. اما امسال به نظر می رسد یووه بتواند چهارمین قهرمانی خود در ۵ فصل اخیر را جشن بگیرد و بعید است میلان بتواند شاگردان دن فابیو را متوقف کند.

بهترین فرصت میلان برای کم کردن اختلاف ۸ امتیازی خود با یووه هفته گذشته بود. یوونتوس هفته پیش در برابر تیم ته جدولی تره ویزو با نتیجه تساوی بدون گل متوقف شد اما میلان نتوانست از توقف یووه استفاده کند و برعکس با شکست برابر لچه باعث شد تا اختلافش با یووه به ۹ امتیاز افزایش یابد. نگاهی به بازی های باقی مانده سری A در هفته های آینده می اندازیم. ۶ هفته به پایان این فصل سری A باقی مانده است. یووه هفته آینده میزبان فیورنتینا است که برای کسب عنوان چهارم و به دست آوردن آخرین سهمیه لیگ قهرمانان نبرد نزدیکی با رم دارد. کالیاری، لاتزیو، سیه نا، پالرمو و رجینا نیز دیگر حریفان هفته های آینده یووه هستند. یووه از ۱۶ بازی خانگی خود در این فصل ۱۳ پیروزی و ۳ تساوی به دست آورده و می خواهد رکورد شکست ناپذیری خود در خانه را تا پایان فصل تداوم بخشد. تنها شکست این فصل یووه در ماه اکتبر و مقابل میلان رقم خورد. بیشترین تعداد تماشاگری که این فصل در ورزشگاه دل آلپی به تماشای مسابقه یووه رفتند به بازی با میلان مربوط می شود. ۳۹ هزار نفر از نزدیک شاهد این دیدار بودند. میانگین حضور تماشاگر در بازی های خانگی این فصل یووه ۲۸ هزار نفر است که با توجه به اینکه ورزشگاه دل آلپی از نظر موقعیت جغرافیایی وضعیت مناسبی ندارد حضور این تعداد تماشاگر چندان تعجب برانگیز نیست. پرگل ترین پیروزی خانگی یووه تاکنون برد ۴ بر صفر در مقابل کالیاری و پرگل ترین برد خارج از خانه نیز با همین نتیجه در برابر امپولی به دست آمد. یووه از ۳۲ بازی که تاکنون انجام داده ۲۴ برد کسب کرده که نیمی از بردها با اختلاف یک گل حاصل شده است. ۷ برد با اختلاف ۲ گل، ۳ برد با اختلاف ۳ گل و دو برد نیز با اختلاف ۴ گل به دست آمده است. یووه بیشترین گل را در ۱۵ دقیقه پایانی نیمه اول به ثمر رسانده که ۱۵ گل از ۶۱ گل زده این تیم را شامل می شود. یووه در ۱۵ دقیقه ابتدایی بازی نیز با دریافت ۶ گل بیشترین گل را دریافت کرده است. یووه هم اکنون با ۲۰ گل خورده بهترین خط دفاعی را در اختیار دارد. حال به سراغ میلان تیم دوم جدول می رویم. میلان هفته آینده در سن سیرو از کیه وو پذیرایی خواهد کرد و در هفته های آینده نیز با اینتر، مسینا، لیورنو، پارما و رم روبه رو می شود. میلان درحالی با ۷۰ امتیاز در رده دوم قرار دارد که اینتر تنها ۲ امتیاز با این تیم فاصله دارد و شاگردان آنچلوتی اگر می خواهند جایگاه دوم را از دست ندهند باید در داربی میلان پیروز از میدان خارج شوند. اینتر پس از حذف از لیگ قهرمانان تمام امید خود را به هفته های پایانی سری A دوخته تا با توجه به اینکه رقیب همشهری اش روی رقابت های اروپایی تمرکز کرده بتواند جایگاه دوم را از چنگ میلان درآورد.

میلان نیز مانند یووه در این فصل در هیچ کدام از بازی های خانگی شکست نخورده است. این تیم تاکنون ۱۵ بازی در سن سیرو انجام داده که ۱۴ بازی را با پیروزی پشت سر گذاشته است و یک بار هم امتیازاتش را با حریف تقسیم کرده است. بیشترین تعداد تماشاگری که در سن سیرو و شاهد بازی میلان بودند ۷۸ هزار نفر و مربوط به بازی مقابل یوونتوس است. دیداری که میلان با نتیجه سه بر یک حریفش را شکست داد.

میانگین تعداد تماشاگر در بازی های خانگی این فصل میلان تاکنون ۵۵ هزار نفر بوده است.

قاطعانه ترین برد خانگی این فصل میلان پیروزی پنج بر صفر در برابر تره ویزو بوده و در خارج از خانه نیز بهترین برد شاگردان آنچلوتی شکست چهار بر صفر اودینزه بوده است. میلان تاکنون ۲۲ بازی را با پیروزی پشت سر گذاشته است که شش برد با اختلاف یک گل به دست آمده است. هشت برد با اختلاف دو گل، سه برد با اختلاف چهار گل، چهار برد با اختلاف سه گل و یک برد نیز با اختلاف پنج گل برای میلانی ها حاصل شده است. میلان در پانزده دقیقه دوم نیمه اول و همچنین در ۱۵ دقیقه پایانی بازی با ۱۴ گل بیشترین گل را به ثمر رسانده است و در مقابل در همان پانزده دقیقه پایانی نیز هفت گل خورده است. میلان هم اکنون با ۷۰ گل زده بهترین خط حمله سری A را در اختیار دارد. اینتر رقیب همشهری میلان که سه شنبه شب با شکست یک بر صفر مقابل ویارئال از لیگ قهرمانان حذف شد هفته آینده در خانه آسکولی به میدان می رود و پس از آن هم با میلان، رجینا، امپولی، سیه نا و کالیاری روبه رو می شود. با توجه به حریفانی که در هفته های آینده روبه روی اینتر قرار می گیرند بعید است که این تیم مکان سوم جدول را از دست بدهد. اینتر تاکنون ۱۷ بازی خانگی انجام داده که ۱۵ بار پیروز از میدان خارج شده و دو بار نیز با شکست سن سیرو را ترک کرده است. بیشترین تعداد تماشاگر در بازی خانگی اینتر به بازی این تیم مقابل یوونتوس مربوط می شود که ۷۹ هزار نفر این دیدار را از نزدیک مشاهده کردند. بهترین برد خانگی اینتر تاکنون پیروزی پنج بر صفر مقابل تره ویزو است و بهترین برد خارج از خانه نیز شکست چهار بر صفر رجینا است. اینتر تا این هفته ۵۹ گل به ثمر رسانده که ۱۴ گل در ۱۵ دقیقه پایانی بازی به دست آمده است. اما نکته جالب این است که این تیم در هر کدام از شش بخش ۱۵ دقیقه ای بازی چهار گل دریافت کرده است.

جدول رده بندی سری A

تیم	بازی	برد	تساوی	باخت	زده	خورده	امتیاز
۱- یوونتوس	۳۲	۲۴	۷	۱	۶۱	۲۰	۷۹
۲- آث میلان	۳۲	۲۲	۴	۶	۷۰	۲۶	۷۰
۳- اینتر	۳۲	۲۱	۵	۶	۵۹	۲۴	۶۸
۴- فیورنتینا	۳۲	۱۸	۷	۷	۵۳	۳۵	۶۱
۵- رم	۳۲	۱۷	۹	۶	۵۸	۳۲	۶۰
۶- کیه وو	۳۲	۱۲	۱۲	۸	۴۶	۳۸	۴۸
۷- لاتزیو	۳۲	۱۱	۱۳	۸	۴۴	۴۲	۴۶
۸- پالرمو	۳۲	۱۱	۱۱	۱۰	۴۲	۴۳	۴۴
۹- لیورنو	۳۲	۱۱	۱۱	۱۰	۳۳	۳۶	۴۴
۱۰- سامپدوریا	۳۲	۱۰	۸	۱۴	۴۳	۴۳	۳۸

لیون در آستانه پنجمین قهرمانی متوالی

دست نیافتنی تر از همیشه

آرمن ساروخانیان

سه شنبه شب در سن سیرو، لیون شکست را به بدترین شکل تجربه کرد. مردان هولیه تنها دو دقیقه تا صعود فاصله داشتند، ولی طلسم سه ساله شکسته نشد و آنها یک بار دیگر در آستانه نیمه نهایی لیگ قهرمانان ناکام شدند. قهرمان فرانسه یک بار دیگر در رسیدن به آرزوی اروپایی اش ناکام شد، ولی تا چند هفته دیگر می تواند به موفقیت جدیدی در لوشامپیونا دست پیدا کند. لیون که از هفته های نخست مسابقات در صدر جدول قرار داشت، فاصله اش را روز به روز بیشتر کرد و تنها چند قدم با پنجمین قهرمانی متوالی اش فاصله دارد. رکوردی جدید که می تواند تا حدودی از غم این شکست بکاهد. سن اتین پدیده فوتبال فرانسه در دهه ۷۰ و مارسی غول دهه ۹۰ چهار قهرمانی متوالی را در کارنامه دارند و موفقیت جدید لیون نشان از تداوم کم نظیر این تیم دارد.

در ابتدای فصل پیش بینی برتری دوباره لیون چندان آسان نبود. هر چند اکثر بازیکنان کلیدی تیم حفظ شدند، ولی جدایی پل لگوئن که در سه فصل حضورش به سه عنوان قهرمانی رسیده بود، تردیدهایی به وجود آورد. تصمیم ژان میشل اولاس رئیس باشگاه در انتخاب ژرار هولیه به عنوان مربی جدید نیز بازتاب خوبی نداشت. این بدبینی حتی به رختکن تیم نیز کشیده شد و ویلتورد گفته بود که حاضر است با هر کسی کار کند جز هولیه! اما گذشت زمان نشان داد که انتخاب اولاس صحیح بوده است. هولیه که در لیورپول به مربی ای با تفکرات دفاعی مشهور شده بود، برخلاف انتظارات عمل کرد و با استفاده از آرایش ۳-۳-۴ چهره ای هجومی به لیون داد تا عنوان بهترین خط حمله لیگ نیز از آن این تیم شود. جدایی مایکل اسین نیز تاثیر زیادی در سیر صعودی تیم نداشت و تیاگو توانست جای خالی هافبک غنایی را در میان میدان پر کند. فرد مهاجم برزیلی یکی دیگر از خریدهای موفق این فصل بود که با گلزنی های متوالی خود از سوی کارلوس آلبرتو پریرا به تیم ملی نیز دعوت شد.

با این حال نباید فراموش کرد که لیون در این فصل رقیب سرسختی نداشت و در همان نیم فصل اول توانست فاصله زیادی با سایرین ایجاد کند. جدال برای قهرمانی که در لیگ فرانسه معمولاً تا هفته های پایانی ادامه داشت، این بار به رقابتی برای رتبه های دوم و سوم تبدیل شد. در واقع لیون بخشی از این موفقیت را مدیون لغزش تیم هایی است که درگیر مشکلات داخلی بودند. مارسی برخلاف سالیان گذشته ولخرجی زیادی نکرد و خریدهای زیادی نداشت. به علاوه شرکت در مسابقات اینترتوتو موجب شد تا این تیم نتواند لیگ فرانسه را با تمام توان آغاز کند و حتی در هفته های نخست به قعر جدول سقوط کرد. بازیکنان مارسی به تدریج هماهنگ تر شدند و این تیم توانست به بالای جدول بازگردد، ولی امتیازات از دست رفته ابتدای فصل و شرکت در مسابقات نفس گیر یوفا، هرگز اجازه حضور در جمع مدعیان را به او نداد.

در نقطه مقابل پاری سن ژرمن شروع بسیار خوبی داشت و لوران فورنیه توانست تیمش را به عنوان رقیب جدی لیون مطرح کند، ولی حاشیه های زیاد تیم پایتخت از جمله اختلاف دوراسو و بوناونتور کالو به تضعیف تیم انجامید. سیر نزولی پاریس در نهایت به برکناری فورنیه و آمدن گی لاکومب انجامید، ولی مربی سابق سوشو نیز هفته های زیادی را برای رفع مشکلات داخلی از دست داد.

موناکو نیز در ابتدای فصل با مربیگری دشان یکی از مدعیان قهرمانی به شمار می رفت، ولی حذف این تیم در مرحله مقدماتی لیگ قهرمانان مقابل بتیس ضربه سختی بود. از آنجا به بعد، اختلافات دشان با مدیران باشگاه علنی شد و در نهایت به جدایی این مربی انجامید. فرانچسکو گوئیدولین نیز کار مثبتی نکرد و تنها چند بازیکن ایتالیایی از کار افتاده را به این تیم آورد تا به نوعی سناریوی کلودیو رانیری در والنسیا را تکرار کند. لیل نیز مجبور بود که در دو جبهه داخلی و اروپایی مبارزه کند و با توجه به بضاعت خود به نتایج قابل قبولی رسید، ولی مردان کلود پوئل هرگز نتوانستند تهدیدی برای لیون باشند.

در میان این تیم ها، بوردو بهترین کارنامه را داشت و توانست به تدریج به صدر جدول نزدیک شود و در برخی هفته ها خیلی به لیون نزدیک شد. ریکاردو گومز مدافع سابق برزیلی پاری سن ژرمن با مجموعه ای از بازیکنان جوان فرانسوی و آمریکای جنوبی تیمی ساخته که به سختی گل می خورد و با حفظ روند فعلی در فصل آینده از مدعیان قهرمانی خواهد بود. اما این تیم نوپا نیز توان مقابله با لیون را نداشت.

■ **نابغه ای به نام اولاس**

اما تیمی که در سال ۸۹ به دسته اول فرانسه صعود کرد، چگونه توانست خودش را از سایرین جدا کند و به قهرمانی های متوالی دست یابد؟ جواب این سئوال در دو کلمه است: مدیریت اولاس.

بررسی روند لیون از زمان صعود به دسته اول تا قهرمانی لیگ فرانسه سیر صعودی بی وقفه این تیم را آشکار می کند. اولاس با هوش اقتصادی و برنامه های بلندمدت خود توانست لیون را به ثروتمندترین باشگاه فرانسه تبدیل کند. ضعف عمده باشگاه های این کشور در مقایسه با باشگاه های بزرگ اروپایی، توان مالی آنها است اما لیون در سالیان اخیر تنها تیم فرانسوی بوده که توانسته از این نظر با غول های اروپایی مقابله کند.

اولاس در کنار فعالیت های ورزشی باشگاه شبکه تاکسیرانی و آرایشگاه های زنجیره ای در سطح شهر و با نام «المپیک لیون» تاسیس کرده که در کنار فروش پیراهن و لوازم جانبی با آرم باشگاه، منبع درآمد بزرگی است. شبکه تلویزیونی باشگاه نیز از مدتی پیش افتتاح شده و هدف آن جذب هوادار در فرانسه و سایر کشورهای جهان است. این سیاست بی تاثیر نبوده و نظرسنجی اخیر روزنامه اکیپ نشان داد که لیون بالاتر از مارسی و پاری سن ژرمن پرطرفدارترین تیم فعلی فرانسه است. نقل و انتقالات هوشمندانه اولاس عامل دیگری بود که به تقویت بنیه مالی باشگاه انجامید. آخرین نمونه آن فروش مایکل اسین به چلسی و خرید تیاگو بود که سود فراوانی عاید باشگاه کرد. بازیکن یاب های لیون در سالیان اخیر در برزیل بسیار فعال بودند و بازیکنان مستعد و گمنامی را با قیمت مناسب جذب این باشگاه کردند. شاید بهترین نمونه آن جونینیو باشد که در سالیان اخیر مهمترین هافبک لیون بوده و در تیم ملی برزیل نیز حضور دارد. لیون در جذب بازیکنان جوان فرانسوی نیز بسیار موفق بوده است. سیدنی گوو، فلوران مالودا و اریک آبیدال بازیکنان گمنامی بودند که در لیون چهره شدند و حالا عضو تیم ملی فرانسه نیز به شمار می روند. این درست برخلاف سیاست باشگاه هایی نظیر مارسی و پاری سن ژرمن بوده که در چند سال اخیر خریدهای گرانقیمتی داشته اند که هیچ موفقیتی به همراه نداشته است. مثلاً پاری سن ژرمن در فصل ۲۰۰۱- ۲۰۰۰ با وجود داشتن بازیکنانی مانند رونالدینیو، آنلکا و لوران روبر کورس قهرمانی را به لیون واگذار کرد.

لیون با مدیریت کم نظیر اولاس سال آینده نیز می تواند جزء مدعیان قهرمانی در لیگ فرانسه و لیگ قهرمانان باشد. او در این فصل قرارداد بازیکنانی کلیدی مانند جونینیو، کوپه و مالودا را تمدید کرد و در تابستان فرصت خواهد داشت نقاط ضعف تیمش را نیز تقویت کند. فاصله لیون با سایر باشگاه های فرانسوی روز به روز بیشتر می شود و سایر مدعیان برای قطع نوار موفقیت های این تیم کار بسیار سختی دارند.

جدول رده بندی لوشامپیونا

تیم	بازی	برد	تساوی	باخت	زده	خورده	امتیاز
۱- لیون	۳۲	۲۱	۹	۲	۵۷	۲۳	۷۲
۲- بوردو	۳۲	۱۶	۱۲	۴	۳۴	۱۹	۶۰
۳- لیل	۳۳	۱۴	۱۲	۷	۴۵	۲۳	۵۴
۴- رن	۳۳	۱۷	۲	۱۴	۴۲	۴۳	۵۳
۵- لانس	۳۳	۱۲	۱۶	۵	۴۰	۲۸	۵۲
۶- اوسر	۳۳	۱۵	۷	۱۱	۴۰	۳۳	۵۲
۷- مارسی	۳۳	۱۴	۱۰	۹	۳۳	۳۰	۵۲
۸- سن ژرمن	۳۳	۱۳	۱۱	۹	۴۰	۳۰	۵۰
۹- لومان	۳۳	۱۳	۹	۱۱	۳۰	۲۶	۴۸
۱۰- نیس	۳۳	۱۲	۱۰	۱۱	۲۶	۲۶	۴۶

■ لیگ های درجه دوم

اسکاتلند: شگفتی هارتس و صدر نشینی سلتیک

حال به اسکاتلند می رویم تا ببینیم در آنجا چه خبر است. با نگاهی به جدول رده بندی لیگ اسکاتلند متوجه یک نکته عجیب می شویم و آن حضور هارتس در جمع تیم های بالانشین جدول است. سال ها است که لیگ برتر اسکاتلند دوقطبی است و قهرمانی به یکی از دو تیم سلتیک و یا گلاسکو رنجرز تعلق می گیرد. اختلاف سطح بازی این دو تیم با ده تیم دیگر لیگ برتر اسکاتلند آنقدر زیاد است که از همان هفته های آغازین سلتیک و رنجرز خود را از بقیه جدا کرده و اختلاف امتیاز خود را با تیم های دیگر افزایش می بخشند. اما همان طور که اشاره کردیم امسال اتفاق عجیبی افتاده و هارتس نیز به جمع سلتیک و رنجرز پیوست و حتی چندهفته ای در صدر جدول قرار داشت. اما سلتیک که گوردون استراکان هدایتش را برعهده دارد خیلی زود به صدر رسید و هم اکنون که سی و یک هفته از لیگ می گذرد با ۷۹ امتیاز و هفده امتیاز برتری نسبت به هارتس به سوی قهرمانی پیش می رود. تفاوت لیگ اسکاتلند با دیگر لیگ ها این است که دو تیم به جای دو بازی رفت و برگشت، چهار بار به مصاف هم می روند که دو بار مهمان و دو بار میزبان خواهند بود. هفت هفته به پایان لیگ اسکاتلند باقی مانده و به احتمال بسیار زیاد سلتیک عنوان قهرمانی این فصل را به دست خواهد آورد. شاگردان استراکان برای تثبیت قهرمانی خود به پنج امتیاز نیاز دارند که کسب آن در هفت بازی باقی مانده کار راحتی است. طی چهار فصل گذشته دو بار سلتیک و دو بار گلاسکو رنجرز قهرمان شده اند. در سال ۲۰۰۲ سلتیک با کسب ۱۰۳ امتیاز اول شد و رنجرز با ۸۵ امتیاز دوم. نزدیک ترین رقیب این دو تیم در آن سال

لیوینگستون بود که ۵۸ امتیاز کسب کرد. در سال ۲۰۰۳ قهرمانی به رنجرز رسید. آنها در آن سال قهرمانی خود را به لطف تفاضل بهتر نسبت به سلتیک جشن گرفتند. هر دو تیم ۹۷ امتیازی بودند و رنجرز با تفاضل گل (۷۳+) در مقابل تفاضل گل (۷۲+) سلتیک قهرمان شد. در آن سال هارتس با ۶۳ امتیاز یعنی ۳۴ امتیاز کمتر از دو تیم صدر جدول سوم شد. در سال ۲۰۰۴ قهرمانی به سلتیک رسید. این تیم در آن فصل ۹۸ امتیاز کسب کرد تا با برتری هفده امتیاز نسبت به رنجرز قهرمان شود. در آن سال اختلاف تیم سوم با این دو تیم مقداری کاهش یافت.

هارتس در سال ۲۰۰۴ با ۶۸ امتیاز یعنی سیزده امتیاز کمتر از تیم دوم رده سوم را به خود اختصاص داد. اما فصل گذشته رنجرز موفق شد با ۹۳ امتیاز و یک امتیاز برتری نسبت به سلتیک قهرمانی را جشن بگیرد. هیبرنیان نیز با ۶۱ امتیاز سوم شد. اما در این فصل تنها سلتیک صدرنشین است که اختلاف بسیار زیادی با دیگر تیم ها دارد. اختلاف هارتس با رنجرز تنها سه امتیاز است. البته رنجرز یک بازی بیشتر انجام داده است. تیم چهارم جدول نیز هشت امتیاز کمتر از رنجرز دارد.

ترکیه: فنر و گالا، یونان: المپیاکوس بلژیک: اندرلشت

سری هم به سه لیگ ترکیه، یونان و بلژیک می زنیم. در ترکیه مثلث فنرباغچه، گالاتاسرای و بشیکتاش که سه قدرت اصلی فوتبال این کشور هستند در صدر جدول به چشم می خورد. فنرباغچه و گالاتاسرای ۶۸ امتیازی هستند و فنرباغچه به لطف تفاضل گل بهتر در صدر قرار دارد. بشیکتاش اما ۲۲ امتیاز از این دو تیم کمتر دارد و با ۴۶ امتیاز رده سوم را به خود اختصاص داده است. شش هفته به پایان لیگ ترکیه باقی مانده و مطمئناً یکی از دو تیم گالاتاسرای و یا فنرباغچه عنوان قهرمانی را به دست خواهد آورد.

در یونان المپیاکوس صدرنشین است. این تیم شش امتیاز نسبت به آ آ ک برتری دارد و پاناتینایکوس نیز با ۵۸ امتیاز و دو امتیاز کمتر از آ آ ک سوم است. چهار هفته به پایان لیگ دسته اول یونان باقی مانده و المپیاکوس برای به دست آوردن قهرمانی باید در دو بازی از چهار بازی باقی مانده به پیروزی برسد.

در بلژیک اندرلشت با ۵۹ امتیاز اول است و استاندارد لیژ یک امتیاز کمتر از این تیم اندوخته است. بروژ نیز ۵۱ امتیازی است و رده سوم را به خود اختصاص داده است. از لیگ بلژیک نیز پنج هفته باقی مانده و احتمالاً یکی از دو تیم اندرلشت و یا استاندارد لیژ عنوان قهرمانی را به دست خواهد آورد. مگر آنکه این دو تیم در بازی های باقی مانده امتیازهای زیادی از دست بدهند و بروژ و حتی گنک اختلاف امتیازشان با صدرنشینان را جبران کنند.